

IŞIK

Beni acıya ve hayat mücadelesine sürükleyen o olay yaşanmadan önce gayet normal bir hayatım vardı. Her zamanki gibi dağın eteğindeki köyümüzde, derenin yanında kitap okuyordum. Elimdeki, fakir ailemizin tek kitabıydı ve ben onu üçüncüye okuyordum. Bir gürüldeme işittim o sırada. Yüzümü soğuk bir rüzgâr yaladı ve ilerideki ağaçların çatırdayıp, en sonunda direnemeyip kendilerini soğuk ve pis sulara teslim edişlerine tanık oldum. Gözümü bile kırpamadan köyüme doğru ilerleyen taşkın derenin buz gibi sel suları benim de bedenimi sarmaladı. Feryat ediyor, bağıırıyordum, ama sesim çıkmıyordu. Ciğerlerime dolan suyu hissettim. Kalbim teklerken göğsümü sert bir şekilde bir ağacın gövdesine çarptım ve arkadan başka bir ağaç beni sıkıştırdı. Ciğerlerimdeki su ağızımdan boşalırken sel sularının bizim köyü de yuttuğunu görür gibi oldum, helikopter seslerini boğuk da olsa duydum. O anda hiçbir şey düşünemedim ama insanlar kurtarılıyordu ve ben burada ölmek üzereydim. Nefesim kesilene kadar bağırdım, kendimi sulara teslim etmeden önce gördüğüm son şey okuduğum kitabın suyun üzerinde yüzen bir sayfasıydı. Sayfanın yavaş yavaş batışını gördüm ve ben de, onun suya battığı gibi büyük, karanlık boşluğa battım.

Önce boşlukta idim fakat zihnim biraz berraklaşınca ufukta bir şeyler belirdi. Bir yanda, yerde, derenin pis ve ölümlle dolu suları vardı. Beni ölüme çağırıyordu. Huzurlu ama soğuktu. Yükseklerde ise yalnızlık vardı. Ama yalnızlığın içinde bir ışık gördüm. Uzaktaydı, en önemlisi, o ışık sıcaktı. Belki ölümü seçerdim... Ölüm soğuktu ve ben derenin sularında yeterince soğuk kalmıştım. Yalnızlığın içindeki ışıktaki ise yaşamın, hatta belki de geleceğin sıcaklığı vardı. Sıcağa ihtiyacım vardı. Işığa giderek yaklaştım, elimi uzattım, parmaklarım değdiği anda hayata tekrar gözlerimi açtım. Ama eziliyordum. Üstümde bir yük vardı, o da yalnızlıktı ama ışığın sıcaklığını hatırlayınca gücümü toplayıp hafifçe doğruldum. Tepede parlayan güneş yüzünden gözlerimin etrafı seçmesi biraz zaman aldı. Etrafta evlerin harabeleri ve yıkılmış ağaçlar vardı. Tarlalar yok olmuş, her yer çamur olmuştu. Ben ise sıırıslıkladım, çamurla kaplıydım ve üstüme yığılmış molozlar vardı. Her yanım kesiklerle kaplanmış, başım ve ayağımın biri yarılmıştı. Çevredeki kuşlar cıvıldıyor, sağlam kalan ağaçlara yuvalarını yapmaya uğraşıyorlardı. Ben bu kadar çok şey yaşamışken hayatın her zamanki gibi devam etmesi beni biraz şaşırtmıştı. Ama zaten bütün dünya bizim köyden ibaret değildi.

Etraftan bulduğum eskiden burada yaşayan insanların kıyafetlerinden kopmuş bez parçalarıyla yaralarımı sardım. Çok sevdiğim şirin köyümüz artık harabeydi sadece. İnsan yoktu, benim dışımda. Yenebilir bir şeyler bulmaya çalışırken tanıdığım iki kişinin soğuk ve cansız bedenleriyle karşılaştım. Ürpertilerle dolu soğuk bir gece geçirdim. Rüyamda ışığı gördüm, ben hayatta kalmaya çalıştıkça ve bunu başardıkça ışık büyüyor, ısıısı beni sanki yalnızlıktan çıkarıyordu.

Yıkılmış evimizi tanıdım. Tarlamızda çamurun içine gömülmüş olan, kardeşimle çizdiğimiz resimleri buldum. Renkleri solmuş, boya akmıştı ve kâğıt çamurlu sudan dolayı yıpranmıştı. Aynı benim gibi. Sanki kötü şeyler düşününce içimdeki ışık sönüyor... Öyle hissediyorum. O gördüğüm ışık ne, bilmiyorum. Ama bana bir yolu aydınlatmaya çalışıyor sanki. Belki de aileme giden yolu. Onları helikopterin aldığını tahmin ediyorum çünkü burada değiller. Burada sadece anılarımız, hatıralarımız var. Bazılarını hatırlayamıyorum. Deniyorum ama zihnimden uçuyor. O korkunç sel, evimizi yıktığı gibi belki de evimizden parçalarla birlikte anılarımızı da götürdü.

Zaten çok da yenebilecek durumda olmayan yiyeceklerim ve suyum tükendiğinde, hiç kimsenin buraya, beni aramaya gelmeyeceği gerçeğini kabullenmek zorunda kaldım. Artık kendim, bir şekilde buradan ayrılıp ailemin götürüldüğü yeni evimize ulaşmalıydım. Ki orası neresi hiç bilmiyordum. Burada tek başıma kaldığımdan bu yana ilk defa kendimi çaresizliğin kollarına bırakıp ağladım. Ölmeyi mi bekleyeceğim şimdi, diye düşündüm. Ama o zaman niye baştan, ölmek yerine yalnızlığı seçmiştim ki. Yüzümde gözyaşlarının sıcaklığıyla uykuya daldığımda, yine ışığı gördüm. Sönüyordu, ben daha çok ağladıkça yok oluyordu. O söndükçe karanlıkta boğuluyordum. Derenin soğuk suyuna batıyordum. Kendi çığığım ile uyandığımda en azından kurtulmayı denemeye karar verdim. İşte o zaman içimdeki ışık parladı. Daha uzaktaydı artık, ama bir o kadar da sıcaktı.

Dağın eteğinden, şehre inmek için dereyi takip etmeliydim. Takip etmek önce kolay geldi fakat karşımda duran ormanı görünce kalakaldım. Güneşin ışığının bile ağaçların altına geçemediği gür ormandan sadece içimdeki küçük ışıkla nasıl geçecektim? Aynı zamanda şırıldayarak ormanın derinliklerine uzanan dereye, doğrudan bakamıyordum. Bakınca başım dönüyor, sanki tekrar taşıp beni yutacakmış gibi geliyordu. Bunlara rağmen içimdeki ışığı takip ettim ve beş günün sonunda şehre inmeyi başardım. Uzun kahverengi saçlarım kirden siyaha dönmüş, koyu mavi gözlerim kan çanağı gibi olmuştu. İnsanların bana bakıp fısıldaştıklarını duyuyordum. Birkaç yüz metre yürüdüm; en sonunda dizlerim boşaldı, gözlerim karardı ve kendimi yerde buldum. Etrafıma insanların toplandığını, birinin aceleyle ambulans çağırdığını hayal meyal hatırlıyorum. Gözlerim kapandığında ışığı gördüm: çok yakındı ama hala ulaşamıyordum. Işığın içinde ailemi gördüm. Sonrası ise sadece karanlık...

Daha önce hiç hastanede yatmadığımdan, uyandığımda panikledim. Beni sakinleştirdikten sonra bir sürü soru sordular. Çok net cevaplar veremedim ama ailemi arayıp bulmuşlar. Bana inanmamış gibi gözüküyorlardı. On dört yaşında bir kız tek başına buraya gelmiş olamaz diye düşünüyorlardı herhalde. Annem, babam ve kardeşim hastaneye geldiklerinde bana öyle bir sarıldılar ki... Birkaç gün sonra beni taburcu ettiler. Babam şehirde iş bulmuş, artık orada yaşayacaktık. Gece huzurlu bir uykuya daldığımda ışık beni içine aldı, ısıttı. Artık etrafımda ne soğuk dere suyu ne de yalnızlığın karanlığı vardı. Dünyam aydınlık ve sıcaktı artık.

